

3.2. AZ IGE

A görög igének kijelentő módban minden számban és személyben külön **személyragja** van, amely lehet cselekvő (aktív) vagy szenvedő (passzív) *igenemű*. A személyragok jelen időben különbözhetnek attól függően, hogy hangsúlyosak vagy hangsúlytalanok, de többnyire az igető sem ugyanaz állapotot kifejező folyamatos, illetve az inkább eseményre fókuszáló beálló *igeszemlélet* esetén.

Van néhány **segédszócska**, amely az igeragozást lényegesen leegyszerűsíti. Ilyen segédszóval fejezzük ki a jövő időt ($\theta\alpha$), hiszen külön személyragjai csak a jelen és a múlt *idő*nek vannak, de ugyanezzel a segédszócskával képezzük a feltételes módot is. Azaz, a feltételes módnak nincsenek külön személyragjai, sőt a felszólító *módnak* is csak 2. személyben. A felszólítást a többi személyben egy másik segédszóval tudjuk kifejezni ($\nu\alpha$), s ugyanezzel a segédszóval pótolhatjuk a görögben nem létező főnévi igenevet is.

Az igeragozás tekintetében tehát kimondható, hogy az a magyarénál lényegesen egyszerűbb, hiszen minden számban és személyben csak a kijelentő mód rendelkezik önálló személyragokkal. Ennél nagyobb nehézséget jelent a beálló fő képzése és a folyamatos-beálló igeszemlélet helyes használata, amivel a 9. leckétől kezdünk foglalkozni. A tanuló görögtudása onnan kezd majd csak igazán kommunikatívá válni, ezt követően viszont látványos perspektívák nyílnak.